

nogen Imødekommen, og at man ikke kunde vente al Imødekommen alene fra den anden Side“.

Det er, hvad jeg den Gang udtalte om dette Punkt, og det viser just ikke, at jeg ser synderlig anderledes paa det i Dag end den Gang. Jeg skal ganske vist indrømme, at navnlig siden i Gaar er Bestemmelsen om de direkte Vælgere til Amsraadet sunken ikke saa lidt i Værdi efter mit Skøn. Jeg indrømmer — hvad jeg sagde i Fjor, staar jeg ved i Aar —, at det Tilbud, der er kommet fra Reformpartiets og Regeringens Side om at bibeholde en Del af den direkte Valgret til Amsraadene, er en Imødekommen, der er vist den konservative Retning. Jeg har i Fjor udtalt min Paaskønnelse deraf, og jeg siger endnu: Javel, det er en Imødekommen. Men, som sagt, Værdien deraf er svunden meget betydeligt ind efter den Oplysning, der kom frem i Gaar fra det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds (Anders Nielsen) om, at det var saa overordentlig let — ja, han sagde ikke overordentlig, men han sagde let — at bortamputere denne Udvækst paa det Lovforslag, vi her behandle, efter at det var blevet til Lov, og naar det havde vist sig — saaledes maa det jo forstaaes —, at denne Bestemmelse kom til at virke efter sit naturlige Øjemed som en Bremse paa Sogneraadene. Naar dette havde vist sig paa en nærmere bestemt og nærmere betegnet Maade, mente det ærede Medlem, at det var en ganske nem Sag at faa denne Bestemmelse amputeret væk. Det samme, hørte jeg nu af en Udtalelse i Formiddag, har været gengivet i Regeringsbladet „Dannebrog“, rimeligvis til Bekræftelse af, at det ærede Medlems Mening var den rigtige. Enhver vil vist indrømme, at efter det taber Tilbudet adskilligt i Værdi, og saa mindskes den Taknemmelighedsgæld meget betydeligt, som den konservative Retning ellers formentlig skulde staa i for den Imødekommen, der er vist.

Som sagt, jeg tror ikke paa, at de Amsraad, der blive instituerede efter Lovforslaget, saaledes som det nu foreligger, i nogen nævneværdig Grad ville faa Betydning som regulerende Faktor for Sogneraadene. Og navnlig tror jeg ikke paa det, hvis § 22, som den nu er affattet, skal blive staaende i Loven; thi saa er det jo ganske indlysende, at naar et Amsraad en Gang eller to har faaet den over Næsen, at et Sogneraad har ansøgt om at maatte udskrive et større Beløb i Skatter og faaet Nej og saa gør det alligevel med Loven i

Haanden, og det gaar godt, saa skal det Amsraad nok blive kureret for at tage sig af den Sag oftere, saa vil det hellere lade det passere uden at blamere sig selv, naar det dog alligevel sker.

Overfor det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds (Anders Nielsen), der i Formiddags var ganske urimelig højt oppe, om man vil, og egentlig ret urimelig langt nede, om man ogsaa vil — jeg overlader til det ærede Medlem selv at afgøre, hvilket Udtryk han vil foretrække —, vil jeg sige, at naar han Gang efter Gang med stort Eftertryk og paa en ganske voldsom Maade bebrejdede Højre, at det i Fjor i den 11te Time — denne 11te Time var falden det ærede Medlem ganske forskrækkelig for Brystet, den maatte udtales med stort Eftertryk —, naar han, siger jeg, Gang efter Gang i sit Foredrag i Formiddags bebrejdede Højre, at det først i den 11te Time, som det hed, havde stillet et Ændringsforslag til Lovforslaget, efter at Underudvalget havde meldt Pas, saa vil jeg gerne spørge: Hvornaar skulde det ellers have været stillet? Der forelaa, da Fællesudvalget traadte sammen, et Forslag fra Regeringen og Regeringspartiet, som de vare enige om; der forelaa et andet Forslag fra Landstinget, som Højre var enig om. Disse Forslag bleve saa forhandlede, ikke i Fællesudvalget, for der blev ingenting gjort og ingenting sagt andet, end at der blev valgt et Underudvalg, og dette Underudvalg fik saa det Hverv at forsøge at sammenarbejde disse Forslag eller forsøge at komme overens om noget andet. Nu gad jeg vidst, om det skulde være god parlamentarisk Praksis, at der, samtidig med at dette Underudvalg sad og arbejdede, skulde fremsættes et helt nyt og derfra vidt forskelligt Forslag; thi det viste sig jo, at det, Højre kom med, efter at Forhandlingerne i Underudvalget vare bristede, var meget vidt forskelligt, langt udførligere, langt mere konsekvent affattet og langt mere imødekommende end det, som forelaa, da Fællesudvalget traadte sammen. Jeg gad vide, om det vilde være blevet anset for sømmeligt, om Højre var kommet med et Forslag, et selvstændigt Forslag, medens Underudvalget sad og arbejdede paa det Materiale, som forelaa; det var dog vist ganske nødvendigt først at afvente, hvad der kom ud af Underudvalgets Bestræbelser, hvis der overhovedet blev gjort Bestræbelser — og det antager jeg og forudsætter. Da det viste sig, at Underudvalget ingen Vegne kunde komme andet end at skilles ad og gøre Indstilling